

Νεότης

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1943

Τιμή φύλλου Δραχ. 300

Διευθυντής:

Νικ. Πάγκος

Ἐπί τῆς λογοτεχνικῆς ὕλης
Σπύρος Κυρίτσης

ΓΡΑΦΕΙΑ

Φιλικῆς Ἑταιρείας 31 - Πειραιεύς
Ἀσκληπιοῦ 39α - Ἀθῆναι

Περίοδος Β'

ΕΤΟΣ 7ον Ἀριθ. φύλλου 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Κ. Καρθαίου:** Κρασοτραγουδο, Κατάνυξη (ποιήματα).
Μελισσάνθης: Γαλάζια φύλλα.
Jean Lahor: Μουσική στό φεγγάρι (Μετάφρ. Γ. Γεραλή).
Γ. Φλιάσιου: Βουβοὶ καῦμοι, Πασχαλιάντικο διήγημα.
Κ. Ἐλατου: Στὴ «Νεότητα».
Ν. Λαπαθιώτη: Φράσεις ἀπλές.
Χ. Βασιλειάδη: Ὁ Κορδελλιάς.

ΟΙ ΝΕΟΙ

Α. Σακαλή: Τρίπτυχο, Κ Βάθου: Ἔτσι μιλοῦσε ἓνας πεθαμένος. **Κ. Νικηράτου:** Ἔλα, **Α. Ἀκρογιαλίτη:** Ὁρα χωρισμοῦ. **Κ. Διβάντη:** Τραγοῦδι στὴ Νεότη. **Γ. Μανουσέλη:** Μὲ τὴ βροχὴ. **Δ. Παπαδίτσα:** Φθινόπωρο. **Γ. Καράλη:** Ξενύχτησα. **Ἐ. Ἀσιώτη:** Τὸ πέρασμα τοῦ ὄρχαιου Θεοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

Ε. Ἀσιώτη: Διαλέξεις. **Ν. Ταξιάρχη:** «Ἔνας ἱπότης στὸν καιρὸ μας» (Κριτική). **Κ. Μιά καινούργια ταϊνία.** Μετὰ τὸ πρῶτο ξεκίνημα.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΠΟΘΗΤΟΥ

ΚΡΑΣΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Ὅταν γεμίζω το γυαλί, στοχάζομαι
τους που μ' ἔχουν πικράνει ἕναν καιρὸ'
κι' ὅταν το αδειάζω πάλι τους στοχάζομαι,
κι' ὅλους σιγά—σιγά του συχωρῶ.

Ὅταν γεμίζω το γυαλί, στοχάζομαι
τα που εἶχα ἐλπίσει, κι' απαλὰ—απαλὰ
(καθὼς το αδειάζω) με χαϊδεύει ἡ θύμηση,
και λέω: «ἄς εἶναι: κι' ἔτσι εἶναι καλά.

Γεμίζω, αδειάζω... κι' ὅλοι ὅσοι με αγάπησαν
σα φταίχτες με ζυγώνουν.— «Πῶς ἐδῶ,
καλὰ παιδιὰ;» τους λέω «Καλῶς μου ορίσατε,
κι' εἶχα καιροὺς και χρόνια να σας δώ!»

ΚΑΤΑΝΥΞΗ

Στο λεύκομα τῆς Δδας Κ.

Ἀλλιῶς, παιδί—μου, δὲν μπορεῖ να γίνει:
ο που ἔχει το κρασί, μπορεῖ να πίνει,

ο που δὲν ἔχει πρέπει να νηστεύει,
κι' ο που ἔχει λογικὴ να μὴν πιστεῦει.

Το νού τον ἔχει ἡ λογικὴ στο χέρι
μόνο ἡ καρδιά δὲ θέλει να την ξέρει'

παρά μας σβήνει στους καπνοὺς τῆ γνώμη,
κι' «αγάπα,» μας φωνάζει, «αγάπα ἀκόμη!»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΦΥΛΛΑ

Σε συνάντησα σε μέρες γιορτάσιμες γεμάτες κωδωνοκρουσίες. Μέσα σ' ένα φως πού μᾶς ἔδειχνε ἄφθαρτους. Δέν ὑπῆρχαν ἴχνη κανενός πόνου στη γῆ Δέν ὑπῆρχαν σκιές καμμιᾶς ἀγωνίας καμμιᾶς κούρασης στο πρόσωπο τῆς γῆς. Δέν ὑπῆρχαν τείχη καί σύνορα σε κανέναν ὀρίζοντα. Ἡ γῆ θυμόταν τὸ μόχθο καί τὰ δάκρυα σάν ἕναν ἀπίστευτο θρυλο. Ἡ ζωὴ ἔλαμπε σάν ἕνα καθαρὸ διαμάντι σε χέρια παιδιῶν. Τis ἡμέρες ἐκεῖνες κάτω ἀπὸ κάθε μας βῆμα τὸ θαῦμα ἀνοιγε σάν ἕνας γαλάζιος λωτός. Τὸ βαρὺ χῶμα μεταστοιχειωνόταν σε χρυσάφι. Τὸ χρυσάφι σε φῶς. Οἱ πέτρες δέν ἦταν ἀδιαπέραστοι ὄγκοι στὸν ἥλιο. Δέν τις γνωρίζαμε ἀπ' τὴν ἀντίστασή τους, δέν τις μετρούσαμε στὴν παλάμη μετὸ ὕλικό βάρος, τις μελετούσαμε ἀπ' τὴν καμπύλη τοῦ τόξου πού γράφανε σφεντονισμένες στὸ γαλάζιο, ἀπ' τὸ διάφανον ἦχο πού ἄφιναν πέφτοντας. Πολεμήσαμε μετ' βλήματα ἀπὸ κυπαρισσόμηλα. Τὰ πετούσαμε καί τ' ἀναμέναμε μετ' ἀνοιχτὲς παλάμες σάν ἀστρολίθια. Ὅλα φέγγιζαν, ὅλα ἄφηναν μιὰ μουσικὴ νότα. Ὅλα ἦταν παρατεταγμένα σε μιὰν ἐπίσημη πομπή. Ὅλα ταλαντεύονταν σάν κύματα. Ἡ γῆ ταξίδευε κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ σάν μιὰ ἀλαφριά βάρκα φορτωμένη λουλούδια, καρπούς καί πουλιά.

* *

Στους πρόποδες τοῦ βουνοῦ ξεχνούσαμε τὰ σανδάλια μας, ξεχνούσαμε

τὸ σάκκο μας μετ' τὸ ψωμί στοὺς πεινασμένους σπυργίτες. Κι' ἀναβίναμε γυμνόποδες τὸ σκαλοπάτι ἐνὸς ναοῦ. Ἀνεβίναμε ὡς τὰ μισὰ τ' οὐρανοῦ.

Προφέραμε μετ' ἐπίσημη φωνὴ τὰ λειτουργικά λόγια πού ἀλλάζαν τὸ ψωμί σε σῶμα, τὸ κρασί σε αἷμα, ἐνῶ ὁ ἥλιος στὴ δύση ἔλαμπε σάν ἕνα δισκοπότηρο. Ἡ γεύση ὄλων τῶν πραγμάτων ἀλλάζε στα χεῖλη μας, ὅπως τὸ κρασί τῆς θείας μετάληψης ἀλλάζει σε αἷμα. Κοινωνούσαμε τὸ φῶς ὅλης τῆς Δημιουργίας. Τὸ σῶμα μας γινόταν ὁ ἄρτος, τὸ αἷμα μας γινόταν τὸ κρασί πού ἦταν ἔτοιμα νὰ μοιραστοῦν στο μυστικὸ Δεῖπνο τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀκούγαμε τὸ ρόχθο τῆς μακρυνῆς Θάλασσας νὰ παφλάζει ὡς τὸ στερέωμα. Παίρναμε μέρος στὴν οὐράνια τελετή. Ὅλες οἱ πράξεις μας ἦταν μιὰ τελετή, λυτρωμένες ἀπ' τὸ γήινο μόχθο. Τὸ περιπάτημά μας χορός, ἡ λαλιά μας μουσικὴ, τὸ δεῖπνο μας θεία κοινωνία. Ἀπὸ παντοῦ μᾶς ὑποδέχονταν κωδωνοκρουσίες, Ὁ ἀέρας κρατοῦσε τὸν παλμὸ ἀπ' τὸ καμπάνισμά τους. Τότε ἡ κούραση καί τὰ δάκρυα γινόταν ἕνας θρυλος ἀπίστευτος, μιὰ ἀνεκδιήγητη ἱστορία. Ἐνα φάντασμα πού δέν ὑπῆρξε ποτὲ στ' ἀλήθεια καί διαλύθηκε σε φῶς. Ἐνας δράκοντας πούχε νικηθεῖ ἀπὸ τὸ κοντάρι ἐνὸς ἀρχαγγέλου καί ξεψυχούσε ξερνώντας τις τελευταῖες φλόγες του στὴ δύση. Σιωπηλὰ ἐπιστρέφαμε στὴν πόλη καί πίσω ἀπὸ κάθε βῆμα

μας ἀκούγαμε νὰ κλείνει καί μιὰ γαλάζια φωτισμένη πόρτα. Σε κάθε σταυροδρόμι μας παραμόνευε καί μιὰ παγίδα. Σε κάθε γωνιά ἦταν κρυμμένη καί μιὰ φιδωφωλιά. Ἀλλὰ μεῖς εἴμαστε γενναῖοι. Ἀψηφούσαμε τις ἐνεδρες, ἀψηφούσαμε τις παγίδες. Καί προχωρούσαμε περήφανοι κι' ἀδιάφοροι φορώντας τὴ κρίζα στολή τοῦ καταδίκου πασπαλισμένην ἀπ' τὴν οὐράνια γύρη τῶν ἀστεριῶν. Σηκώναμε στοὺς ὤμους τὸ φορτίο μας τραγουδώντας.

* *

Ὁ Θεὸς ἐπλασε πολλοὺς δρόμους. Πολλὰ γαλανὰ ποτάμια, πολλές γλαυκὲς θάλασσες. Πολλοὺς βαθεῖς ὠκεανούς, κι' ἕναν οὐρανὸ ἀπέραντο πού μέσα του ταξιδεύουν τὰ πάντα. Ἡ θάλασσα ἀναπνέει σάν ἕνα στήθος. Πηγαίνει κι' ἔρχεται καί τραγουδάει. Ὅλα τραγουδᾶνε τὸ τραγοῦδι ἐνὸς ἀποχωρισμοῦ κι' ἐνὸς γυρισμοῦ. Ὅλα φεύγουν κι' ἔρχονται. Ὅλα χωρίζουν μέσα στα κύματα τοῦ καιροῦ. Ὅλα ταξιδεύουν μέσα σε μιὰ γαλάζια πάχνα. Ἀφίνουμε τὴν καρδιά μας σάν ἕνα καθαρὸ ὄργανο στα χέρια τῶν ἀγγέλων. Κάτω

ἀπ' τὰ κρυστάλλινα δάχτυλά τους ἡ καρδιά μας ἀναδίνει τὸν ἦχο ἐνὸς ἀρμονίου. Θέλουμε ν' ἀφίσουμε τὰ ἴχνη τῶν βημάτων μας σ' ὄλους τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς, σ' ὄλα τὰ πελάγη. Ἀπ' ὄλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς θέλουμε νὰ ὑψώσουμε τὸ πρόσωπό μας στὸν οὐρανὸ. Θέλουμε νὰ γονατίσουμε πάνω σ' ὄλους τοὺς λόγους καί νὰ εὐλογήσουμε ὄλο τὸν κόσμο. Θέλουμε νὰ ἐξομολογηθοῦμε κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιὰ πῶς ἡ καρδιά μας εἶναι χαρούμενη μέσα στὴν πιὸ μεγάλη τῆς θλίψη. Πῶς ἡ καρδιά μας εἶναι μιὰ πηγὴ πού κάνει τραγοῦδια φλάουτου τὰ δάκρυά της. Καθαρὰ τραγοῦδια γιὰ νὰ ξεδιψοῦν στα νερά τους οἱ κουρασμένοι ὁδοιπόροι. Πῶς ξέρουμε ν' ἀλλάξουμε τὰ βήματα τοῦ χρέους μας σε βήματα χοροῦ. Πῶς ἡ φλόγα μας ξέρει ν' ἀλλάζει τὰ πιὸ κοινὰ μέταλλα σε χρυσάφι καθαρὸ. Πῶς ἀκοῦμε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου μας μέσα στὴν καρδιά τοῦ Μεσονυχτίου σὰ μιὰν ἀναβρυστικὴ πηγὴ. Πῶς εἴμαστε ἔτοιμοι πάνω στο «ὄρος τῶν ἐλαιῶν» νὰ δεχτοῦμε τὸ ποτήρι τῆς θυσίας μετ' ἡμόγελο.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

JEAN LAHOR

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἐνας μοεμικὸς παλιὸς θρυλος μιλεῖ. Στὸ μεσονυχτιοῦ χτυμμένο τὴ Σελήνη κλαίει ἐνὸς χλωμοῦ Τσιγγάνου τὸ βιολί· μὰ εἶναι τόσο ἀχνὸς ὁ ἦχος πού ἀναδίνει,

τόσο, πού ἡ ἀβγὴ μουσικὴ του θωπεῖα ὡς ἐδῶ δὲ φτάνει καί δέν τὴν ἀκοῦνε παρὰ μόνο ἀπ' τῶν δασῶν, τὴν ἡσυχία κάποιου ἐρωτευμένου ὅταν σιγομιλοῦνε.

Ἡ ὥρα εἶναι τοῦ θρύλου, ἀγάπη μου, ἡ Σελήνη μετ' ἀσημένιο φῶς τὰ μαῦρα δάση ντύνει, Ἐλα, ἀπόψε, γιὰ ν' ἀκούσουμε ἂν ἐπάνου, στο φεγγάρι κλαίει τὸ βιολί τοῦ Τσιγγάνου.

(Μετάφρ.) Γιώργος Γεραλῆς

ΒΟΥΒΟΙ ΚΑΪΜΟΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—«Λίνα... Λίνα... κάνε γρήγορα γιατί βιαζόμαστε να πάμε στην Άνάστασι...» άκούστηκε η φωνή της κυρίας που καθόταν στο διώροφο.

Η Λίνα, ένα χλωμό κορίτσι ίσαμε 20 χρονών, που ήταν σαν σκεβρωμένο κλαδί απ' την πολλή δουλειά και το άδιάκοπο νεροκουβάλημα στα διάφορα σπίτια, με σβυσμένα μάτια και καμπουριασμένη πλάτη, που σου μάτωνε την καρδιά να την βλέπεις, ανέβηκεν όσο μπορούσε σύντομα τις σκάλες του σπιτιού της κυρίας που την φώναζε, κι έδωσε τα πακέτα που κράτουσε στο μεγάλο καλάθι της.

—«Μπράβο Λίνα... γρήγορα ήρθες... Νά! πάρε και τούτο για σήμερα κι αύριο μέρες πούναι χρονιάρες...» της ξανάπε και της έδωσε ένα μεγάλο λαμπριατικό τσουρέκι.

—«Ευχαριστώ... ευχαριστώ... καλή Άνάστασι...» ευχαρίστησε με χαρά η Λίνα την κυρία, και με βαρεία βήματα απ' την ολόμερη κούραση, τράβηξε για την φτωχή της κάμαρα, που κύτταζε στην αυλή της κυρά—Κατίνας.

Τα πόδια της μόλις την κρατούσαν, και το σώμα της της πονούσε όλο λές και την έδειραν.

Κείνη τη μέρα σφουγγάρισε σε πολλά σπίτια, έπλυνε πολλά τζάμια για να βγάλει κάτι παραπάνω, να γιορτάσει κι' αυτή τη Λαμπρή με το μικρό της αγοράκι.

Οι καμπάνες, ώσπου να πάει σπίτι της, άρχισαν να χτυπάν κιόλας σιγά—σιγά και στής νύχτας την ήσυχία άκούοντανε γλυκά, και μες την ψυχή της άναδεύανε κάποιες άόρατες χαρές οι κρύφιοι της παλμοί.

Πολλές πόρτες άνοιγόκλειναν στο άκουσμα της καμπάνας και πολλές χαρούμενες φωνές σιγομιλούσαν στο δρόμο και πολλές ανθρώπινες ύπαρ-

ξεις άνηφόριζαν στην έκκλησιά για να πάνε ν' άνταμώσουν τον άναστημένο Θεό.

Η Λίνα έφτασε κι' άνοιξε την χαμηλή πόρτα της κάμαρας της και βαρειά σαν μολύβι άφέθηκε σ' ένα σκαμνί. Το δίχρονο άγόρι της κοιμόταν πάνω στο ντιβάνι σαν άγγελουδι ξανθό-ξανθό, και πάνω στο τραπέζι σιγόκαιγε η λάμπα χαμηλωμένη. Η καλή κυρά Κατίνα, η σπιτονοικοκυρά της, φαινόταν καθαρά πως άπλωσε τη στοργή της καλωσύνης της ίσαμε το σπιτικό της φτωχής παραδουλεύτρας.

Τα μάτια της κουρασμένης μάνας παρηγορήθηκαν στο ροδαλό μουτράκι του μωρού της, κι' ένα άχνογέλιο ροδόσκασε στα χείλη της. Τέτοιες βραδυές η άδικημένη ύπαρξι ζητάει το δικαίωμα της χαράς, και την άγάπη τη γλυκειά από λησμονημένους άνθρώπους.

Το βλέμμα της γύρισε κι' είδε το καθάριο φτωχικό της, το άδειο τραπέζι, το μοναχικό κρεβάτι, το κοιμισμένο παιδί, τ' άσπρα αυγά που δέν πρόφτασε να βάψει, και το πικρό παράπονο φούσκωσε την έρημη καρδιά της, και θολό-θολό κύλησε το δάκρυ της. Κι' έκει στο βούρκωμα των ματιών και στο λύγισμα της ψυχής της, στους ήχους της άναστασιμης καμπάνας θυμήθηκε τη χαμένη της χαρά... και το πικρό—πικρό παραμύθι της...

Ήταν και τότε βράδι Μεγάλου Σαββάτου—όμοια σαν κι' άπόψε—σαν άρχισε η ιστορία της καρδιάς της, και χτυπούσαν χαρούμενες η καμπάνες. Η Λίνα πούταν όρφανή και ζούσε με το γέρο πατέρα της, σηκώθηκε, τοιμάστηκαν μαζί, πήραν τις λαμπάδες τους και πορεύθηκαν με γέλοια, με μιá παρέα της γειτονι-

ας, στην έκκλησία της ένορίας τους.

Κι' έκει κάτω απ' τους άναμμένους πολυελαίους, και τ' άναμμένα κεριά, την ώρα που ο παπάς έλεγε «Χριστός Άνέστη...» ένοιωθε μιá παράξενη φλόγα στην καρδιά της, μπρός στα μαύρα μάτια ενός νέου που την κυττούσε... «Ω! πως την κυττούσε τόσο τολμηρά. Ένα σκίρτημα γλυκό, κι' ένα καινούργιο παλμό ένοιωσε η παρθένα ψυχή της. Κι' ύστερα, όταν γύριζε μετά την έκκλησία σπίτι της, κάποιο σιγανό βήμα, και κάποια σκιά παρακολούθησε τα βήματά της έως το σπίτι της... Κι' έτσι άρχισε η ιστορία της άγάπης της κάποια άαστάσιμη βραδιά και πέθανε κάποιο πρωινό θολό-θολό...

Ύστερα ξανάλθαν τα βήματα τ' άγνωστου έξω από την πόρτα της... γνωρίστηκαν... γίνηκε, ο φίλος, ο άγαπημένος, ο έραστής της νεότης που τρυπούσε φιλιá και παράνομα χάδια... Άγάπησε δυνατά, άληθινά, μα δέν άγαπήθηκε. Δόθηκε χωρίς ύστεροβούλια κάποιο δειλινό που ο ήλιος έγερνε και φιλούσε τη θάλασσα. Δόθηκε σε στιγμές που κυβερνήτρα ήταν η φύσι κι' οι άνθρωποι είναι αδύναμοι ν' άντισταθούν...

Μόνοι μάρτυρες του μυστικού ήσαν τ' άγριολούλουδα κι' οι μαργαρίτες, που έκστατικά κυττούσαν το αίώνιο τραγούδι της άναδημιουργίας. Και μιá μέρα που άγκαλιασμένοι διάβαιναν το μονοπάτι που γνώριζε τη χαρά της, τούπε χαμογελαστά:

—«Πρέπει να παντρευτούμε. Θα γίνω μητέρα σε λίγο...»

Κείνος γίνηκε χλωμός-χλωμός και τράβηξε με τρόπο το χέρι του από πάνω της και σαν ήχώ άκούστηκε η φωνή του.

—«Νά παντρευτούμε... ά!... ναί... κάτι θα γίνει...» μα δέν έγινε... κι' ούτε ξαναφάνηκε στα μάτια της.

Σάν έφερε τη ζωούλα τη μικρή στον κόσμο, τράβηξε μονάχη την καταφρόνια των ανθρώπων, τα λόγια, τα είρωνικά χαμόγελα...

Σάν να μην έφτανεν αυτό πέθανε απ' το καύμό του κι' ο γέρο πατέρας της... Το πικρό μαρτύριο της άγάπης της, που σαν νέα κι' αυτή ένοιωσε στην καρδιά της το πλήρωσε και το πλήρωσε άκριβά...

Μονάχη, άπροστάτευτη, όρφανή, μ' ένα νόθο παιδάκι στην άγκαλιά, χλωμούλα κι' άμίλητη, ώραία στον πόνο, άψήφιστη στην κακολογία του κόσμου τραβούσε το δρόμο τον φριχτό που της άναψε η τρέλλα των 18 χρόνων της.

Μιá φτωχή κάμαρα βρέθηκε στοργική, στην αυλή της κυρά Κατίνας να σκεπάσει μ' άγάπη τη φτωχούλα Λίνα.

—Ντάν... ντίν... χτυπούν οι καμπάνες δυνατά, χαρούμενα, και οι φωνές, οι κρότοι των βαρελότων, οι άνταύγειες των πυροτεχνημάτων, σαν άστραπές, φωτίζουν το παράθυρο της Λίνας.

Ένας πικρός-πικρός στεναγμός φτάνει στα χείλη της και τα κοκαλιάρικα απ' την κακοπέρασι χέρια της μαζεύουν τα δάκρυα των ματιών της.

Γιατί να θυμηθεί τέτοια βραδιά την όνομη ιστορία της; να ξαναζήσει τα περασμένα που μιá κόλασι της φέρνουν στην ψυχή;

Μιá φωνούλα, σαν νότα γλυκειά έρχεται στ' αυτιά της... «Μαμά... μαμάκα...» και το κορμί της Λίνας, πούταν βαρύ-βαρύ σαν μολύβι γίνεται πούπουλο, σηκώνεται απ' το σκαμνί της και τρέχει στη φωνή του μωρού της και του φιλεί με χαρά τα τριανταφυλλιά μαγουλάκια.

Μακρυά πιά οι πίκρες και οι συνεισφαισμένοι ούρανοι, έφιάλτες μονάχα ή καταφρόνια του κόσμου, κι' οι άμαρτωλές της νοσταλγίες, τα βουρκώματα των ματιών, και το παράπονο της γυναίκας που την άφησεν ο άγαπημένος της.

Γι' αυτήν πούναι πιά μητέρα, η άρχή και το τέλος της ζήσης της άρχίζει και τελειώνει στη ζωούλα αυτή, την έστω παράνομη, που σφίγγει

ζωντανή στην άγκαλιά της, δείγμα της αμαρτίας της μά και της χαράς της.

—Ντίν - ντάν χτυπάν οι καμπάνες και σκορπούν με τον ήχο τους στην νύχτα την μεγάλην είδησι για τον άναστημένο Θεό... Άνάστασι στη χαρά και στο γέλιο... Άνάστασι στίς

καρδιές και στην αγάπη.

Σάν βρυκόλακες φεύγουν απ' την σκέφι της Λίνας τὰ περασμένα και βαθεία στην ψυχή της νοιώθει σαν μιὰ δροσιά νὰ σταλάζει ή αγάπη, ή αγάπη Κείνου που ξέρει νὰ πεθαίνει και νὰ συγχωρεί...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΣΤΗ «ΝΕΟΤΗΤΑ»

Στην άνεμοζάλη—γιορτάσι της πλάσης
ξεκίνησες μ' όλάνοιχτα τὰ πανιά,
σέ νέες Κολχίδες ζητώντας νὰ φτάσης,
—πυκνή δέ φοβάσαι αν θά βρης καταχνιά.

Μέ σκέψη σοφή, ψυχή λιονταρίσα,
στ' αλάθητα χέρια τιμόνι κρατάς
κι' αν γύρω μανιάζει του πέλαγου ή λύσσα,
μπροστά μας ανοίγεις λιμάνι χαράς,

Στον κάμπο της ζήσης μās βρήκεν ή μπόρα,
σ' έσένα τον πλάτανο τρέξαμ' έμεις,
τὰ κλώνια σου, στέγη στη δύσκολην ώρα,
στεριό καταφύγιο ύψωθήκαν εϋθύς.

Πώς μοιάζεις, αλήθεια, φτωχή κλωσσομάνα
ώς γύρω συνάζεις έμάς στοργικά.
Ζεστές ξεδιπλώνεις φτερούγες κι' άντάμα
χαράς πλημμυρίζεις τραγούδια γλυκά.

Σάν άστρο, φωτίζεις της νιότης τη στράτα,
και σ' ασφαλτους δρόμους τὸ βήμα οδηγείς.
Κρυφά μονοπάτια ξανοίγεις γεμάτα
καθάρια ποτάμια καινούργιας πηγής.

Τὸ δρόμο σου τράβα, κι' έμεις στὸ πλευρό σου
στεκόμαστε πάντα πιστή συντροφιά.
Κυνήγα σκοτάδια και σκόρπα τὸ φῶς σου
κι' έμάς στην άγκάλη σου κλείσε σφιχτά.

Κώστας Έλατος

ΦΡΑΣΕΙΣ ΑΠΛΕΣ

Για νὰ δη κανένας, άλλη μιὰ φορά, πόσο φτωχά κι' άσήμαντα κι' άνώφελα, είν' όλα μας τ' ανθρώπινα κι' έγκόσμια, δέν έχει παρ' άπλῶς, ν' άναπολήσει τὸ περιστατικό τῶν Ούγγενότων : Άπόνα διχασμό θρησκευτικό, που ζύπνησε, φανατικά, τὰ πιὸ μεγάλα μίση, κι' έκανε τούς ανθρώπους, για καιρό, ν' άλληλομισοῦνται, και νὰ σφάζονται, τί μένει, τάχα, στίς ήμέρες τίς δικές μας : μιὰ σύντομην ιστορική σελίδα, δυὸ—τρεις άράδες, μέσ' στα λεξικά, ένα όνομα άπλό,—κι' ένα μελόδραμα...

Ύπάρχουν τόσες ήθικές διαφορές τῶν ανθρώπων, άναμεταξύ τους, κι' ό καθένας είναι τόσο «άλλο πράμα»,—ώστε νὰ είναι κι' άπό μιὰ εξάίρεση, ένός κανόνος γενικοῦ, που δέν ύπάρχει.

Γιατί, άπ' όλους τούς ανθρώπους μ' έλαττώματα, που άντιπαθοῦμε περισσότερο, νὰ είν' εκείνοι, άκριβῶς, που έχουν τὰ δικά μας : . . .

Τὸ μεγάλο δράμα της ζωής, έγκειται σέ τούτο, άκριβῶς, ότι, αυτή, δέν είναι τίποτ' άλλο, παρὰ μιὰ μεγάλη κωμωδία. . .

Μοναδικός έξομολογητής, κι' άποκλειστικός μυστικοσύμβουλος τῶν «θετικῶν» ανθρώπων του καιροῦ μας, δέν είναι πλέον ό παπᾶς,—άλλ' ό γιατρός!

Τὸ μεγάλο δράμα τῶν ανθρώπων, κι' ή μεγάλη ήθική τους συμφορά, είναι ότι άποκτᾶ, καθένας μας, την πειρα και τη γνώση της ζωής, και βλέπει, κάπως, ένα μέρος της αλήθειας, άκριβῶς όταν πια δέν του χρειάζεται,—δηλαδή, άργά, περι τὰ τέλη, όταν τὰ διάφορα παθήματα, δέ μπορούν πλέον νὰ γίνουν και «μαθήματα» . . .

Δέν ύπάρχει παρὰ μιὰ πραγματικότητα, και μιὰ, μονάχα, θετική αλήθεια,—κι' αυτή είναι, χωρίς πολυλογίες, ότι καθένας μας πιστεύει χωριστά.

Είνε κάποιες άρρητες στιγμές, που άντικρύζοντας κάτι πολὺ ώραίο, άντι νὰ εἶμ' εϋτυχισμένος, καθώς άλλοι, έξεναντίας εἶμαι λυπημένος, κι' ένα πικρό και τραγικό έρώτημα.—δίπλα σι' άλλα τὰ πικρά τὰ έρωτήματα—, μου τυραννεῖ την άρρωστη ψυχή μου : Γιατί, γιατί νὰ γεννηθῶν, μέσ' στη ζωή, τόσα ώραία και μεγάλα πράγματα,—ή Μουσική ή Ποίηση, ή Τέχνη, ή Όμορφιά, ή Νοσταλγία, τ' Όνειρο, κάποιες αύγές και κάποια δειλινά, τὰ χαριτωμένα μου γατάκια, τὰ λουλούδια, τὰ σύννεφα και τ' άστρα—, ότι μάς θέλγει και μάς συγκινεῖ, άφοῦ δέν εἶνε παρὰ τόσο φευγαλέα, τόσο πολὺ περαστικά κι' έφήμερα, κι' έχουν τὸ τέλος, πάντα, θλίβερό, προσεχές, χωρίς διαφυγή, σύντομο κι' άναπόφευκτο, μοιραίο ; Γιατί, γιατί, όλ' αυτά, νὰ γεννηθῶν. άφοῦ δέν είναι τρόπος νὰ κρατήσουν; . . . Κι' έτσι, όλ' αυτά τ' άγαπημένα, που εἶνε ή παρηγοριά τῶν άλλων, με την τραγική τους ματαιότητα, άντι νὰ με στηρίζουν, με συντρίβουν, κι' άντι νὰ μ' εϋφραίνουν, με σπαράζουν ! Τόσο φτωχός, διαφορετικός, κι' άξιός οἴκτου, έχω γεννηθῆ,—και χωρίς έλπίδα πληγωμένος. . .

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Τὸν τελευταῖον τοῦτον καιρὸ τὸ θεατρὸν Κυβέλης κατόπιν συννεοήσεως μετὰ τοὺς πρὸ διαλεχτοὺς μας Λογοτέχνες διωργάνωσε μιὰ σειρά διαλέξεων γιὰ Πόηση καὶ Θεατρὸν. Οἱ διαλέξεις αὐτές, πού συγκεντρώνουν ἀμέριστο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, δὲν ἔχουν μόνον σκοπὸν τὴν ὕλική ἐνίσχυση τῶν Λογοτεχνῶν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν τόνωση τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Γιατὶ εἶνε ἀλήθεια πῶς, τώρα τελευταῖα μετὰ τὴν σκληρὰ συνθηκὴ πού μᾶς ἐπέβαλλε ἡ ζωὴ, ὅλους μας—κι' αὐτοὶ ἀκόμα πού εἰδικὰ ἀσχολοῦνται μετὰ πνευματικὰ ζητήματα τοῦ τόπου—εἶχαμε ἀρχίσει νὰ ἀπομακρυνόμαστε—ἄλλος πολὺ κι' ἄλλος λίγο—ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κοινότητα, ἀγωνιζόμενοι σκληρὰ γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησή μας. Μὰ εὐτυχῶς πού τελευταῖα μετὰ τὴν καλλιτέρευση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, ἡ πνευματικὴ μας κίνηση ξανάρχισε ζωηρὰ, ἴσως ζωηρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Αὐτὸ βέβαια εἶνε κάτι πού πρέπει ὅλους μας νὰ μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνει. Κι' ἄς ἐλπίσουμε πῶς θὰ συνεχιστεῖ μετὰ τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα γιὰ τὸν τόπο μας καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μας πού ἀσχολοῦνται γιὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνύψωση.

Τὸ πιστεύουμε καὶ τὸ εὐχόμεθα μετὰ ὅλη μας τὴν καρδιά.

Ε. Ἀσιώτης

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Θίασος Κώστα Μουσοῦρης. Ἀλέκου Λιδωρικῆ. «Ἐνας ἱππότης στὸν καιρὸ μας» κωμωδία σὲ τέσσερις πράξεις.

Τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρικῆ «Ἐνας ἱππότης στὸν καιρὸ μας» εἶναι, μπορεῖ, νὰ πεί κανεὶς ἀνεπιφύλακτα, ἔργο μετὰ ἀξιώσεις, καὶ στέκεται μαζί μετὰ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ ἑλληνικοῦ ρεπερτορίου. Ἡ δημιουργία τοῦ αὐτοῦ δὲν ἔχει τὴ χοντροκοπιὰ τοῦ περασμένου ἔργου του. Ἐδῶ ἡ φιλοσοφικὴ διάθεση εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη καὶ πλαισιώνεται ἀπὸ ἕναν

ἀληθινὰ λεπτὸ διάλογο πού σπινθηροβολεῖ γεμάτος πνεῦμα καὶ συγκίνηση. Οἱ χαρακτήρες, δοσμένοι μετὰ τέλεια ἀναλυτικότητα, κινοῦνται ἐλεύθερα παρ' ὅλο πού οἱ σκηνές ἐναλλάσσονται συχνὰ ἀπὸ τραγικὴς σὲ κωμικὴς καὶ τὸ ἀντίθετο.

Στὸ σπῆτι τοῦ Μίλτου Χανδροῦ (Θ. Ἀρώνης) εἶναι χυμῆν μιὰ γλυκεῖα περιέργη καὶ ἐκνευριστικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἡ Ἔλσα Χανδροῦ (Μαίρη Ἀρώνη), ὁ ἔρωμένος της Μᾶνος Λυκίδης (Λ. Κωνσταντάρης) κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός της Μαίρη Χανδροῦ (Μαίρη Λεκοῦ), περιμένουν νὰ συμβεῖ κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ, μιὰ κάποια ἀλλαγὴ πού θὰ ποικίλει τὴ μενόντων ζωὴ τους.

Αὐτὸ τὸ κάτι δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὁ ἔρχομος ἐνὸς ἀνθρώπου πού ξεκίνησε ἀπ' τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς κουβαλιόντας στὴ ράχη του ἕνα σκοτεινὸ ὄσο καὶ γοητευτικὸ παρελθόν.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς παρουσιάζεται στὴ συντροφιά ἀπ' τὸν Μίλτο Χανδροῦ μετὰ χρώματα τυχοδιωκτικὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ οἰκοδεσπότης—πού ἦταν παλιὸς φίλος του—περίμενε ἀνυπόμονα τὴ μεγάλη στιγμή πού θὰ μπορούσε νὰ ζήσει τὴν πάστα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου—εἶσαι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ παράδοξο συναίσθημα τῆς ἀνανέωσης κάποιου συμπαθητικοῦ κυττάρου τοῦ εἶναι τοῦ πρόθυμο κι' ἐπιδειχτικὸ γιὰ κάθε εἶδους συγκίνηση. Τέλος ὁ Μεσίας... φτάνει, εἶναι ὁ Πέτρος Μαρέλλης (Κώστας Μουσοῦρης) καὶ ὁδηγῆται μετὰ ἐνθουσιασμό στὸ σαλόνι.

Τότε ὅλοι ζητᾶνε νὰ μάθουμε πῶς πέρασε δεκατρία ὀλόκληρα χρόνια στὸ Κογκό... ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους.

Κι' ἐκεῖνος διηγῆται μετὰ χάρη καὶ μοιράζει τὰ ξωτικά του δῶρα στὴ συντροφιά. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ κι' ἀκόμα δυὸ παλιοὶ ἐχθροί, ὁ Χάρης Μακρόπουλος (Ν. Βλαχόπουλος) κι' ὁ νεοφερμένος δίνουν συμπυκνωμένα τὰ χέρια.

Τὴν Ἔλσα Χανδροῦ τὴν τραβάει τὸ γοητευτικὸ μυστήριον τοῦ φιλοξενουμένου της καὶ γυναῖκα ἐλαστικὴ καθὼς εἶναι

προσπαθεῖ μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὸν αἰχμαλωτίσει μετὰ τὴν ὁμορφιά της. Ὁ ἔρωμένος της δὲν τὴν συγκινεῖ πιά καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ τραβηχτεῖ στὸ περιθώριον. Ὅμως ἡ γυναικαδέλφη της καιροφυλαχεῖ, βλέπει καὶ ὑποφέρει γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ τοῦ ἀνύποπτου ἀδελφοῦ της. Κι' ἔρχεται ἡ στιγμή πού ξεσπάει ἡ μπόρα... Ὁ σύζυγος πιάνει τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους σὲ μιὰ στάση κάτι περισσότερο ἀπὸ φιλική. Ὁ Πέτρος Μορέλης, ὅμως, εἶναι ἀθῶος, κι' ὅπως εἶναι ἕνας δυναμικὸς ἄντρας μετὰ ὑγιεῖς ἀντιλήψεις τὸ βρίσκει ἀνόητο νὰ δικαιολογήσει τὴν στάση του, ἀπέναντι τῆς τιμῆς τοῦ φίλου του... κι' αὐτὸ γιὰ αἰτιολογία θάταν ὑποχρεωμένος νὰ ξεσκεπάσει καὶ νὰ δείξει ποῖα σχολικιασμένη βρωμιὰ κατάρρωγε τόσο καιρὸ τὸ σῶμα τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ Χανδροῦς, ὅμως, δὲν τὸν νοιώθει καὶ ἐλλεινολογεῖ, κατὰμουτρα τὸν παλιὸ του φίλο.

Κι' ἐκεῖνος μιλά, σὺν ἔνοχον. Τώρα πρέπει νὰ φύγει ἀπ' τὸ σπῆτι, νὰ ξαναπαίει πάλι πίσω στὸ Κογκό, στὴν Ἀφρικῆ. Καὶ μαζί του θὰ πάει τὴν δυστυχημένη Μαίρη Χανδροῦ. Οἱ δυὸ τους κατὰλαβαν ἀρκετὰ γρήγορα ὅτι ὁ ἕνας ἀνῆκει στὸν ἄλλον. Κι' ἐνῶ αὐτὸς φεύγει ἐκεῖνη ἐξαγοράζει τὴ σιωπὴ τῆς γυναίκας τοῦ ἀδελφοῦ της μετὰ τὴν σιωπὴ τῆς δικιάς της πού τὴ βάραινε τόσο καιρὸ, καὶ πάει νὰ τὸν βοῖ στὸ συμφωνημένον μέρος γιὰ νὰ ξεκινήσουν ἐνῶ πίσω τους ἀφήνουν νὰ συνεχιστεῖ ἡ κωμωδία τοῦ ἔρωτος μετὰ κυρίους πρωταγωνιστὴς τὴν Ἔλσα Χανδροῦ καὶ τὸν ἔρωτό της. Ὁ σύζυγος ἀναπαύεται στὴ γαλήνη του ὅτι ἔχει μιὰ πιστὴ σύζυγο κι' ἕναν ἀπαραίτητο φίλο γιὰ τὸ πινάκλ του.

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια γιὰ τὸ ἔργο.

Ὅσο γιὰ τὴν κατανομὴ τῶν ρόλων ἦταν ἀρκετὰ καλὴ. Ὁ κ. Θ. Ἀρώνης πολὺ καλὸς στὸ ρόλο τοῦ εὐθύμου καὶ ἀδολοῦ συζύγου κι' ἡ κ. Ἀρώνη ξεπέρασε τὸν ἑαυτὸ της στὸ λεπτὸ ρόλο τῆς ἐπιτήδειας μοντέρνας καὶ ρεαλιστικῆς γυναίκας. Ἡ δίδα Μαίρη Λεκοῦ ἀπέδωσε θαυμάσια τὴν ὄνειροπαρμένη, τὴν ἀγνή, τὴν πονεμένη κοπέλλα πού διπλᾶ ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ δράμα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ

τὴν ἐνσάρκωση τοῦ ἰδανικοῦ της πού βρίσκεται τόσο κοντὰ της.

Ὁ κ. Μουσοῦρης, ὡς Πέτρος Μορέλης, ἔπαιξε ἐξαιρετικὰ καλὰ. Ἐπίσης καλὰ ἀπεδόθησαν κι' οἱ δευτερεύοντες ρόλοι.

Οἱ σκηνογραφίαι τοῦ κ. Μάρκου Ἀγγελολοπούλου καλαισθητικῆς.

ΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΙΑΡΧΗΣ

Ἡ ἐργασία τῶν νέων.

Ἡ «Νεότης» δὲν εἶναι τὸ περιοδικὸ μιᾶς στενῆς συντροφιάς πνευματικῶν ἀνθρώπων, οὔτε θὰ γίνει ὄργανον καμμιᾶς λογοτεχνικῆς ομάδας, μὰ θὰ προσπαθήσει νὰ συμπεριλάβει στὴς στήλες της κάθε ἄξια καὶ ζωντανὴ λογοτεχνικὴ ἐκδήλωση, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει φίρμες καὶ ὀνόματα, ἡλικία καὶ καθιέρωση. Βγαίνοντας ἀπὸ νέους ἀνθρώπους, θὰ εἶδε ὅλη της τὴν προτίμηση στὰ νεῖατα καὶ γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὰ νέα ταλέντα, πού ἄλλα περιοδικὰ μετὰ δυσκολία τοὺς παραχωροῦν λίγο χώρο γιὰ τὴν ἐργασίαν τους, θὰ προβεῖ σὲ μιὰ καινοτομία. Δὲν θὰ προκηρύξει κανένα διαγωνισμό, πού δὲν ἐξυπηρετεῖ καθόλου τὴν ἐμφάνιση ἐνὸς νέου ταλέντου, ἀλλὰ θὰ κάμει κάτι καλλίτερον καὶ πρωτότυπον: Θὰ ἀφιερώνει σὲ κάθε τρία—τέσσερα φύλλα ἀρκετὲς σελίδες, γιὰ νὰ παρουσιάσει ἕνα νέο ταλέντο, μετὰ συγκεντρωμένην ἐργασίαν του, εἶσαι πού ὁ παρουσιαζόμενος νέος νὰ μπορεῖ, ἀπὸ τὴν πρώτη του κιόλας ἐμφάνιση, νὰ κριθεῖ, νὰ ἐκτιμηθεῖ, νὰ καθιερωθεῖ, ἀφοῦ ἡ ἐργασία πού θὰ παρουσιάσει δὲν θὰ εἶναι ἀπλῶς λίγοι στίχοι ἢ ἕνα περιορισμένον ἐξ αἰτίας τοῦ χώρου πεζοῦ, ἀλλὰ ὅ,τι πῶς καλὸ ἔχει δημιουργήσει ὡς τότε. Οἱ νέοι μας ἀναγνώστες λοιπόν, πού ἔχουν τέτοιαν ἐργασία κλειδωμένη ἀναγκαστικὰ στὰ συρτάρια τους ἄς μὴ δυστάσσουν νὰ μᾶς τὴν στείλουν, μετὰ τὴν βεβαιότητα πῶς θὰ βροῦνε ἀπὸ τὴν στήλη τῆς «Νεότητος» μιὰ θερμὴ καὶ ἀνυπόκριτην ὑποστήριξη.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΑΙΝΙΑ

Ἀνεκάθεν ἡ συμβολὴ τῆς κινηματογραφίας ὑπῆρξε τεραστία εἰς τὴν διανοητικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἐν γένει πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἑλλάς, οὐδεμίαν δυστυχῶς, μέχρι σήμερον εἶχε ἀξίαν λόγου ἐπίδοσιν εἰς τὴν κινηματογραφικὴν παραγωγὴν, ἐκτὸς ἀπὸ μερικά πρόχειρα κατασκευάσματα τὰ ὁποῖα, λόγω τῶν πενιχρῶν μέσων αἵτινα διέθετον οἱ ἐπιχειρηματῆαι εἴτε διότι αὐτοὶ ὡς βάσιν τῆς κάθε προσπάθειας των προέτασαν τὴν ἐμπορικὴν ἐπιτυχίαν, εἴτε διότι δὲν εὐρίσκοντο κατάλληλα πρόσωπα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λογισθῶν ὡς ἀντιπροσπεύοντα τὴν Ἑλληνικὴν παραγωγὴν.

Τὸ κοινὸν ποῦ κάθε τόσο ἐκαλεῖτο νὰ παρακολουθῆσθαι Ἑλληνικὰ φιλμ καὶ ποῦ πάντα τόσον προθύμως ἐσπευδε νὰ ὑποστηρίξῃ πάσαν Ἑλληνικὴν προσπάθειαν, τείνουσαν εἰς τὴν δημιουργίαν κινηματογραφικῆς τέχνης στὸν τόπο του, ἔμενε μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ματαιῶς ἀναζητεῖται ἀπὸ τοὺς κατασκευαστὰς ὁ δρόμος ποῦ θὰ ὀδηγοῦσε στὴν ἐπιτυχίαν ἐφ' ὅσον ξεκινούσαν μετὰ τόσο κακῆς βάσεως.

Τὴν ἀπογοήτειαν αὐτὴν τῶν φίλων τῆς ὀθόνης ἤλθεν ἀπόσπτα, εἰς τοὺς σημερινούς μάλιστα χαλεποὺς καιροὺς, νὰ ἀνατρέψῃ τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας «Φωνὴ τῆς Καρδιάς» ποῦ ἐπὶ δύο ἐβδομάδες παίχθηκε σὲ δυὸ συγχρόνως ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κινηματοθέατρα τῆς πρωτευούσης. Φυσικὰ τὰ τεχνικὰ μέσα στὴν Ἑλλάδα εἶνε ἀκόμη τόσο μικρά, ὥστε νὰ μὴ ἰσχυρισθῆ κανεὶς ὅτι εἶναι ἀπόλυτα ἐπιτυχημένη καὶ ἡ ταινία αὐτή. Ὑπῆρξε ὅμως ἐπιτυχημένη σὲ χρωματισμὸ καὶ εἰκόνες ποῦ καθρέφτιζαν τὴν προσπάθειαν αὐτῶν, ποῦ ἀνέλαβαν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν καὶ οἱ ὁποῖοι παρουσίασαν μιὰ θετικὴ καὶ εὐσυνειδητὴ ἐργασία ἀνταποκρινομένη ἂν ὄχι σ' ὅλους, στοὺς περισσότερους ὅμως κανόνες τῆς τέχνης.

*
* *

Ὁ σκηνοθέτης κ. Δ. Ἰωαννόπουλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δύσκολη σκηνοθετικὴ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε καὶ τὴν ὁποία παρουσίασε ἀρκετὰ πρωτότυπη καὶ ἐπιμελημένη, μετὰ τὸ σενάριο—ὑπερῆχο στὸν ἴδιον—ἐπέτυχεν νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ σὲ ὅλη τὴ διάρκειαν τοῦ ἔργου καὶ νὰ δώσῃ ἓνα ἔργο μετὰ καθαρὸ καὶ ζωηρὸ Ἑλληνικὸ χρωματισμὸ. Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐρμηνευτῶν ὁ κ. Ἰωαννόπουλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε τὸ καλλίτερον.

Ὅλοι τοὺς ἔδωσαν, ἓνα σύνολο ἁρμονικὸ, σύμφωνο μετὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ ἔργου. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς ρόλους ξεχωρίζουν ὁ κ. Α. Λειβαδίτης καὶ ἡ μικροῦλα Σμάρω μετὰ τὸ ἀπλὸ καὶ φυσικὸ παίξιμό τους.

Ὁ κ. Βεάκης στὸ πρῶτον ρόλο, ὑπῆρξε ἀφθαστος καὶ κράτησε σὲ διαρκῆ συγκίσει τὸ κοινόν.

Τὴν δίδα Καίτη Πάνου, τὸ εὔρημα αὐτὸ τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου, δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παρέλθῃ μετὰ δυὸ λόγια—περισσότερον γιὰ τὴν πρώτη φορά ἡ χαριτωμένη αὐτὴ μικροῦλα φαίνεται στὴ τέχνη.—Ἡ δις Πάνου ἔπαιξε μετὰ κατανόησιν τὸ ρόλο της, φυσικὰ, ἀπλὰ καὶ ἔδειξε πολλὰ προσόντα ποῦ πιστοποιοῦν πῶς μετὰ κατάλληλη καθοδήγησιν καὶ διδασκαλίαν, θὰ ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς καλλίτερες Ἑλληνίδες «βράμπ».

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε ἡ ταινία αὐτὴ μᾶς ἄφησε τὴν ἐντύπωσιν πῶς ἡ Ἑλληνικὴ κινηματογραφία δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ κάτι καλλίτερον καὶ σιγὰ—σιγὰ τὸ τέλειον.

Τὸ κοινὸ ποῦ γέμισεν ἀσφικτικὰ τὴς αἰθουσῆς τῶν κινηματογράφων ἀνεγνώρισε τοὺς κόπους καὶ τὴς μεγάλες προσπάθειες τῶν τεχνικῶν καὶ ἐκτελεστῶν καὶ χειροκρότησε μετὰ ἐνθουσιασμὸ τὸ φιλμ αὐτό.

Κ.

Χ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΚΟΡΔΕΛΛΑΚΙΑΣ

Δὲν ὑστεροῦσε καθόλου ἡ γειτονιά μας ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἀποψη ὅπως εἶχε στὸν πετροπόλεμο, στὸ ζάρι καὶ στὴν μαγκιὰ τοὺς ἥρωες τῆς ἄλλο τόσο εἶχε καὶ στὴ μουσικὴ τὸν ἀνάλογο ἐκπρόσωπό της. Ἦταν ὁ Κορδελλάκιος, ὁ Μῆτσος ὁ Κορδελλάκιος μετὰ τὸ ὄνομα, σ' ὅλη τὴ γειτονιά ἑξακουστός, ἀπ' τὸ Κρυφοχώρι ὡς τὴ Νεάπολη καὶ ἀπ' τοὺς Ἀμπελόκηπους ὡς τὴν Κυψέλη. Ἦταν κανταδόρος πρώτης πρῆμος μετὰ τὰ οὐλα του, γορτσούνιζε κιθάρα στὴν τρίχα καὶ δὲν ἔλειπε ἀπὸ παρέα, ἡ πληρωμὴ πάντα ἦταν τὸ κατοστάρικι ἢ ἀπαραίτητη μαριδοῦλα, κατὰ προτίμησιν μαῦρη Φαλήρου. Πρόφταινε ὁ ἀθεόφοβος νὰ ἐξυπηρετήσῃ τρεῖς καὶ τέσσαρες παρέες τὴ μιὰ κατσίπιν στὴν ἄλλη καὶ νὰ σιγκινῆσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς βαθεῖα πληγωμένους ἔρωτευμένους τὴς ἀνάλογες καρδιᾶς θηλυκῶν. Ἄν στὴς καντάδες ἦταν πρῶτος ὁ Κορδελλάκιος, ἦταν κυριολεκτικὰ θεὸς στὸ ἐπάγγελμά του, στὴν ρομβία. Μάλιστα, ἔπαιζε ρομβία ὁ Κορδελλάκιος, ἦταν ὁ καλύτερος στὸ εἶδος του ὅπως ἔλεγε. Ξεκινούσε κάθε πρωὶ μετὰ τὴν κινητὴ δρχήστρα του καὶ γύριζε τὸ βραδάκι. Μετὰ τὴ μουσικὴν ἔξεκινε καὶ μετὰ τὸ τραγοῦδι γύριζε. Τὸν εἶχαμε συνειδητῶσει καὶ μᾶς κακοφαινότανε ἂν ποτὲ στὴς τακτικῆς ὥρες δὲν ἀκούγαμε τὴν ρομβία του, τὸν εἶχαμε κρυφὸ καμάρι καὶ ὅταν καμμιὰ φορά στοὺς δρόμους τῆς Νεαπόλεως, ἔπαιρνε τ' αὐτὴν μᾶς τὸν ἦχο τῆς ρομβίας καθὼς γυρίζαμε μαθητοῦδια ἀπ' τὸ σχολεῖο, ἀνεβαίνοντας πότε τὴν ὁδὸ Ἀσκληπιοῦ καὶ πότε τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη, τρέχαμε μ' ἄλλαλαγμὸ νὰ βοῦμε τὸν Κορδελλάκιον γιὰ ν' ἀκούσουμε τὴν ρομβία του ποῦ γιὰ μᾶς ἀντιπροσώπευε ὅλες τὴς μουσικῆς τοῦ κόσμου. Ἡ ρομβία τοῦ Κορδελλάκιου συνυφάνθηκε στὴ ψυχὴ μου μετὰ τὰ χρόνια κείνα τὰ εὐτυχισμένα καὶ ξένοιαστα τόσο ποῦ καὶ σήμερον σὰν τύχη καὶ βρεθῶ τὰ ἡλιόλουστα καλοκαιριάτικα ἀπογεύματα στοὺς δρόμους τῆς Νεαπόλεως, θαρρῶ πῶς ἄλλαξε ὁ χρόνος τὸ ρυθμὸν του καὶ ἑξαγαγύ-

ρισια στὴς μέρες ποῦ πέρασαν. Λὲς καὶ ἀκούω τὴν ρομβία τοῦ Κορδελλάκιου καὶ ἐξανάρχονται μετὰ ἀπ' τὴν ἀχλὺ τῆς λήθης τόσα πρόσωπα φίλων καὶ συμμαθητῶν.

Ἄπλως, καλόκαρδος, γελαστός καὶ ἀπειραχτός ὁ Κορδελλάκιος ἦταν σ' ὅλους ἀγαπητός μετὰ τὴν γειτονιά. Πολὺ περισσότερο σ' ἐμᾶς τοὺς πιτσιρικούς ποῦ δὲν μᾶς χάλαινε τὴν καρδιά καὶ μᾶς μάθαινε ἐντελῶς ἀφιλόκερδα τὰ ἐπικαιρα τραγοῦδια.

Αὐτοσχέδιος μαέστρος, μετὰ μιὰ μικρὴ βέργα γιὰ μπαγκέττα κατεύθυνε τὴ συναυλία τῆς οργανωμένης κακοφωνίας μας πότε στὸ οἰκόπεδο τοῦ Μουφλούζη καὶ πότε στὴς γωνιᾶς τῶν δρόμων ποῦ ἦταν τὰ στέκια μας.

Τοὺς πόνους τὴς πίκρας καὶ τοὺς λησμονῶν λησμονῶν
τ' ὄραϊο σου στόμα γλυκὰ σὰν φιλὸν.

Ἦταν τὸ τραγοῦδι τῆς μόδας τότε καὶ μᾶς συγκινούσε. Μ' ὅλο ποῦ δὲν εἶχαμε τότε ἀκόμα σαφὴν ἰδέαν γιὰ τὰ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα μολα ταῦτα μᾶς φαίνονταν στὸ ἄκουσμα τοῦ τραγοῦδιου αὐτοῦ πῶς πλέαμε σὲ μιὰ ἀπέραντη θάλασσα ἀπὸ ροδοζάχαρη.

Κάποτε σώπασε ἡ ρομβία καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Κορδελλάκιου δὲν ἀκούστηκε τὰ βράδια στοὺς δρόμους τῆς γειτονιάς. Ὁ Κορδελλάκιος εἶχε φύγει, τὸν εἶχαν πάρει φαντάρο καὶ τὸν ἔστειλαν στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἡ στέρησή του μᾶς ἔγινε αἰσθητὴ καὶ πάντα ρωτούσαμε μ' ἐνδιαφέρον τὴ μάνα του, τὴ γορᾶ του ὅπως τὴν ἔλεγε κείνος :

—Τί νέα ἀπ' τὸ Μῆτσο, κυρὰ Μαρία.

—Καλὰ παιδάκια μου, προχτὲς πῆρα γράμμα.

Μὰ κάποτε τὰ γράμματα σταμάτησαν καὶ σὲ λίγο ἐπῆλθε ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή. Ἦλθαν πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι. Ἦλθαν ξένοι καὶ ἄλλαξε ἡ ὄψη τῆς γειτονιάς μας.

Μὰ ὁ Κορδελλάκιος οὔτε φάνηκε, οὔτε ἀκούστηκε, ὅπως δὲν ἑνακούστηκε ποτὲ πιά ἡ ρομβία του.

ΝΕΟΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ
ΚΑΙ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἐκδίδεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς
Γραφεῖα: Φιλολογικῆς Ἑταιρείας (31)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄

Ἔτος 7ον Ἀριθ. φύλλου 2

Ἀπρίλιος 1943

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 300

Ἐτησίαι Συνδρομῆ Δρχ. 3.500

Διευθυντῆς Τυπογραφείου

ΝΙΚ. ΒΑΦΕΙΑΔΑΚΗΣ

Φαβιέρου 45 — ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντιπροσποεῦ-
σῃ τὸ περιοδικόν «Νεότης» ἔαν πρὸς
τοῦτο δὲν φέρει εἰδικὴν ἐξουσιοδότη-
σιν ἀνανεουμένη καθ' ἕκαστον μῆνα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Νεότης εὐχαριστεῖ ὄλους γενι-
κὰ ὄσους εἶχαν τὴν εὐγενὴ καλοσύ-
νην νὰ μᾶς τονώσουν τὸ ἠθικόν γιὰ
τὴν καινούργια μας προσπάθεια με
λίγα καλὰ λόγια.

ΞΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ βιβλιοπωλεῖο Νότη Καραβία,
Ἀκαδηκίας 63, θὰ βρῆτε σὲ πλοῦσια
συλλογὴ διαλεχτὰ γαλλικὰ καὶ ἀγ-
γλικὰ λογοτεχνικὰ βιβλία.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Τώρα πού ξεκινήσαμε πιά γιὰ τὸ
μεγάλο σκοπὸ—τὴν πνευματικὴν ἀ-
νάπτυξη τῶν νέων—μποροῦμε νὰ
ποῦμε πὼς εἴμαστε ὀλότελα εὐχα-
ριστημένοι πού βλέπουμε τὶς προσ-
πάθειές μας νὰ φέρνουν τοὺς καρ-
ποὺς τους. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ πρῶ-
τη μας ἐμφάνιση παρουσίαζε μερι-
κὲς ἑλλείψεις. Τὸ βλέπουμε καὶ προσ-
παθοῦμε με κάθε δυνατὸ τρόπο νὰ
τὶς καλύψουμε. Τὸ ξαναλέμε πὼς τὸ
περιοδικό μας δὲν τὸ θέλουμε οἰκο-
γενειακό, κλειστὸ σ' ἕναν ὀρισμένο
κύκλο ἀτόμων. Θέλουμε οἱ σελίδες
μας νὰ κλείνουν μέσα τους τὸν παλ-
μὸ τῆς σημερινῆς ζωῆς—νὰ γίνον
φανερὸς καὶ πιστὸς καθρέφτης τῆς
πραγματικότητος. Θέλουμε κάθε και-
νούργιο φύλλο μας νὰ παρουσιάζει
πάντα κάθε τί τὸ καινούργιο—κάθε
τί πού προέρχεται ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ ἀ-
πευθύνεται σ' αὐτήν. Δὲν βάζουμε
περιορισμοὺς στὸν κύκλο δράσης
μας. Κάθε τί πού ἔρχεται ἀπ' τοὺς
νέους καὶ λέει κάτι τὸ νέο θὰ βρῆ-
κε ἀνοιχτὲς τὶς στήλες μας. Ἡ κάθε
μιὰ γνώμη γιὰ ὅποιοδήποτε ζήτημα
θὰ εἶναι σεβαστὴ καὶ προθύμα θὰ
μᾶς ἀπασχολεῖ. Ὡστόσο πρέπει νὰ
προσθέσουμε πὼς αὐτὸ δὲν πρέπει
νὰ τὸ πάρουμε ἀπόλυτα. Εἶπαμε πὼς
ὄλα—ἀνεξάρτητα ἀπὸ σχολές, τέ-
χνης, γλωσσικὲς πεποιθήσεις, διαφο-
ρὲς πεποιθήσεων στὰ πνευματικὰ ζη-
τήματα—θὰ γίνονται δεκτὰ με στορ-
γὴ στὸ περιοδικό μας. Τονίζουμε ὅ-
σοι εἶναι ἄξια, καὶ παρουσιάζουν
κάτι νέο ἀλλὰ καὶ ὠρατό.

Καὶ μιὰ τελευταία διευκρίνιση. Ἡ
«Νεότης» δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ὄργανο
γιὰ νὰ ὑποστηρίξει ἰδέες καὶ γνώμες
μιᾶς ὀρισμένης δμάδας καὶ θὰ μείνει
πάντα ἔξω ἀπὸ κάθε ὀργανωμένο
πνευματικὸ διχασμὸ ἀκούοντας μο-
νάχα τὶς γνώμες τῶν παρατάξεων
καὶ κρίνοντας ἀμερόληπτα.

Καὶ τώρα ἄς προχωρήσομε...

ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Στὸ δρόμο με τὶς καλαμιές, κεὶ πλάι
στὴ πέτρινη βρύση με τὸ κρουσταλλένιο
νερό, τὴν ὄρα πού ὁ ἥλιος γέροντας στὴ
Δύση του ἔβαφε ὄλα τὰ γύρω μενεξελιά,
στάθηκα νὰ ξεποστῶσάω ἀπ' τὸν ἡμερι-
ατικὸ δρόμο μου, ἀπ' τὴν κάψα τοῦ κα-
λοκαιριοῦ.

Καὶ τότε σκέφτηκα σένα καλὴ μου ἄ-
γνωστη πού θάρθης κάποτε νὰ δώσης
πνοὴ στὸ ἰδανικό μου κι εἶπα κουβεντι-
ζοντας με τὸν ἑαυτό μου:

»Ἄν εἶχα ἕνα, τόσο δά, κομματάκι
γῆς, σὲ βουνό, κοιλάδα ἢ πεδιάδα καὶ
μιὰ λουρίδα νερό, πηγὴ, ρυάκι ἢ ποτα-
μάκι, θάφτιαχνα μιὰ καλύβα ἀπὸ ξύλα,
ἄχυρο ἢ χῶμα.

»Μέσα σ' αὐτὴ θάφτιαχνα ἕνα κρεβ-
βάτι, στρωμνὴ ἢ αἰῶρα, γιὰ νὰ βάλω
ἑσένα γλυκεῖά μου ξανθὴ, μελαγχροινὴ ἢ
ροῦσσα.

»Τ' ὄνομά σου θάταν γλυκὸ σὰν τὸν
ἦχο τῆς φλογέρας τ' ἀνοιξιῆτικο προῶνό,
τὸ σιγοἔσπασμα τῶν κυμάτων στὴ βου-
ερὴ ἀκρογιαλιά καὶ τὸ κελάϊδημα τ' ἄ-
ηθονιοῦ. Θὰ σὲ λέγαν, Γιολλάντια, ἢ Με-
λίτα ἢ Φλώρα!

»Τ' ἄλλο πρῶτὸ μόλις ὁ ἥλιος θάρριχνε
τὶς πρῶτες του ἀχτίδες θὰ σοῦλεγα «Κα-
λὴ μου, κάτσε ὀρθή, μπρὸς τὸν ἥλιο, κι
ὄσο ἀπλωθῇ ἢ σκιά σου, πάνω στὴ χλόη,
τόσοι θέλω νάσαι κι ὁ πλοῦτος μου σὲ
τούτῃ τῇ γῇ.—Νὰ τ' ὄνειρό μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΚΑΛΗΣ

ΕΤΣΙ ΜΙΛΟΥΣΣΕ

ΕΝΑΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ!

Εἶναι χρυσὸ ὄνειρο τοῦ ἑαυτοῦ μου νὰ
ξανάρχωνται καιροὶ τέτοιοι, ὅστερα ἀπὸ
μιὰ μπόρα, πού, πού καὶ πού σχίστηκε
ἀπ' ἥλιους λαμπεροὺς, πού μοιάζουν
σὰν τὸν σημερινό! ὦ πόνε! πόνε! πού
τόσο ταπεινὰ σ' εἶδα νὰ σέρνεσαι στὴ γῇ.
Μάθε πιά πὼς γλύτωσα ἀπ' τὴ ζητι-
νιά σου! Δὲν εἶμαι πιά τόσο φτωχὸς
δὲν κάνω ἐλεημοσύνης! Βρῆκα τὸ δρόμο
πρὸς τὰ δῶ στὸν ἑαυτό μου! Ἔτσι πε-
θαίνω πρῶτα γὼ κ' ὅστερα σύ. Καὶ τώ-

ρα! Μιὰ καινούρια δύναμι, προσμένω ὀ-
πως καὶ πρὶν! Ἔνα καινούριο δικαίωμα!
Μιὰ πρώτη κίνηση! Ἄ! χρόνε χρόνε τότε
θὰ σ' ἀποδείξω πόσο πῶ πρὶν γεννήθηκα
ἀπὸ σένα σὰν ξαναγεννηθῶ.

Κ. ΒΑΘΥΣ

ΑΓΑΠΩ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

—Ἀγαπῶ τὰ λουλούδια γιὰτι πεθαί-
νουν γρήγορα. Τὸ μπουμποῦκι πού πέ-
ταξε χθὲς ἢ τριανταφυλλιά ἔγινε σήμερα
κιόλας ὀδο πού ἡ μυρωδιά του ἢ ἀγνή
γεμίζει τὸν ἀέρα... ἀργότερα—πιοβράδυ
τὸ ὀδο τ' ὀλοκόκκινο στολίζει τὴ μπου-
τουνιέρα τοῦ Κωστή τοῦ ἐρωτευμένου
πού με τὸ χρῶμα του θὰ δείξῃ στὴ Κω-
στοῦλα τὴ φλογερὴ ἀνοιξιῆτικὴ ἀγάπη
του.. Καὶ σὰν ὁ ἥλιος γύρει καὶ χαθεῖ τὸ
τριαντάφυλλο—τὸ μυρισμένο ὀδο—θὰ
κοιμηθῇ ἀγκαλιὰ με τὸν Κωστάκη. Καὶ
γελαστὸ θὰ τρώῃ τὰ φιλιὰ πού αὐτὸς ὁ
ἐρωτευμένος θὰ τοῦ δίνῃ κι ἡ μυρωδιά
του πάντα θὰ σκορπιέται με σπατάλη...

Κι ὅταν ὁ Κώστας—τὸ ἐρωτευμένο τὸ
παιδί—ξυπνήσει τὴν ἀγούλα θὰ βοῇ τὸ
τριαντάφυλλο ξερὸ καὶ μαραμένο, γιὰ τε-
λευταῖα πιά φορὰ θὰ τὸ φιλήσῃ—σὰν
ἀπὸ συμπόνια—καὶ στερνὰ με τ' ἄλλα τὰ
σκοπιδία θὰ τὸ ρίξει.

Τὴν μιὰ ἀγούλα ἐβασίλευσε τὴν ἄλλη
ἀχνὸ ἔχάθη.

—Τὸ πρῶτὸ με τὴ δροσοῦλα ἐγενήθη-
κε ἕνα Ρόδο! τὸ πρῶτὸ με τὴ δροσοῦλα
ἐπαράθηκε τὸ Ρόδο λέει κάποιος παλῆς.
Καὶ γὼ τὰ λουλούδια γι' αὐτὸ ἀγαπῶ—
Ἀληθινὰ πὼς ἦταν δυνατόν ἕνα μικρὸ
τριαντάφυλλο νὰ ζῇ πέντε καὶ δέκα αἰ-
ῶνες!...

Καὶ νὰ τὸ δοῦμε μιὰ φορὰ σ' ἕνα
γροκομεῖο πού θάξῃ κτίση καὶ γι' αὐτὰ ὁ
βασιληᾶς.

Ἄστειο θὰ ἦταν.

Κι ὁ Κωστάκης—τὸ παιδί πού ἀγα-
πάει τὴ Κωστοῦλα—καινούργιο τριαντά-
φυλλο με χρῶμα ὅτι αὐτὸς διαλέγει στὴ
μπουτουνιέρα του καὶ πάλι θὰ στολίσῃ.

Ἀγαπῶ τὰ λουλούδια γιὰτι πεθαίνουν
γρήγορα.

Καὶ κάθε τί πού γρήγορα πεθαίνει εἰ-
ναι ἀφάνταστα ἀγαπητὸ καὶ ὠραῖο.

ΕΛΑ

*Ελα ἀγάπη μου γλυκειά, γύρνα σὲ μένα πάλι
γιὰ νὰ μοῦ πῆς μ' ἄλλον σκοπό, μιὰ λέξη ξεχασμένη
ἀφοῦ τὸ ξέρεις πῶς ποθῶ, μικρὴ μου χαῦδεμένη
νὰ λὲν τὰ χεῖλῃ σάγαπῶ.

*Ελα νὰ ζήσουμε ξανά καινούριο καρναβάλι

* *

Νὰ νοσταλγήσουμε μαζί στιγμὲς εὐτυχισμένες,
κάτω ἀπ' τοῦ δάσους τὰ κλαδιά, στὴν ἀγκαλιά μου,
ποῦ περνεσ μιὰ γλυκειὰ βραδυά, ἀπλιστα τὰ φιλιὰ μου,
καὶ τραγουδοῦσαν τὰ πουλιά,
«Καρδιὲς πάγαπηθῆκανε καὶ ζοῦνε χωρισμένες».

* *

*Ελα νὰ στίσουμε μαζί ὄνειρευτὰ παλάτια
σὲ κάποιου δάσους τὴ γωνιά, μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους,
γύρω τριγύρω γιασεμιά, καὶ ἄς ἀλλάξουμε ὄρκους
πῶς δὲν θὰ φύγῃς πίσω πιά,
Καὶ τὴ φτωχὴ μου τὴν καρδιά, θὰ κάνεις πιά κομάτια.

Κ. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ

ΩΡΑ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

*Όλα χλωμά τριγύρω μας, βουβὰ γυνὰ κρύα,
Τὰ δέντρα, τὰ ξερόφυλλα, ἡ λίμνη, τὰ παγκάκια·
Στοῦ πάγκου τὴν ἐρήμωση καμιά πνοή, ἡ συχία·
Καὶ στὰ γυμνόκλαδα ἄφωνα πετοῦνε τὰ πουλάκια.

* *

Μέσα στὸ φέγγος τὸ στερνό, μὲς στὴ μαβυὰ τὴ δύση
Οἱ δύο μας ἀπομείναμε δίχως σκοπὸ κανένα.
Τὶ τάχα νὰ γυρεύουμε ἀφοῦ καὶ τὸ μεθύσι
Μᾶς ἔχει λείψει τῶν φιλιῶν μὲ μάτια βουρκαωμένα;

* *

*Όρα σληρὴ τοῦ χωρισμοῦ, σφικτὰ μᾶς ἔχει ζώσει,
*Ανέπιστα κι' ἀπρόσμενα τ' ἀποψινό τὸ δεῖλι
Ποῦ ὅλα χλωμιάζουν καὶ μαδοῦν μὲς στὴ φθορὰ τὴν τόση
*Αργοσαλεύουν τὸ στερνό «Χαίρε» νὰ ποῦν τ' ἀχειλί.

* *

Γειά σας ὄνειρατα τρελλὰ καὶ σὺ Νινὸν καλὴ μου
Σὲ κάποιου ἄλλου ἀγκαλιὰ νὰ γύρης ἦρθε ἡ ὥρα! ...
Μοιάζει ἡ ἀγάπημας τὰ ὄχρα, στερνὰ τοῦ δέντρου φύλλα,
Ποῦ νὰ ξεφύγουν δὲ μποροῦν τὸν μαῦρασμόν τὴ μπόρα! ...

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗ ΝΕΙΟΤΗ

1 Μὲ τὴν καρδιά πλατειὰ ἀνοιγμένη
τὴ σκέψη λεύτερη κι' ἀγνή
χέρι μὲ χέρι ἀδελφωμένοι
ζοῦμε τῆς νειότης τὴ ζωή.

2 Εἴμαστε νέοι, δὲν τὸ ξεχνᾶμε
δὲν μᾶς τρομάζει ἡ καταχνιά
κι' ἀφοβα τὴ ζωὴ κοιτάμε
εἴμαστε μεις ἡ Νέα γενιά.

3 Τρέμουν βωμοί, στὸ πέρασμά μας
χάμου σοριάζονται μὲ μιᾶς,
τ' ἀχνόρια ἀπὸ τὰ βήματά μας
γίνονται ὁ τάφος τῆς ψευτιάς.

* * *

4 Γιὰ μᾶς ἀνθίζουν τὰ λουλούδια
γιὰ μᾶς δροσοσταλάζει ἡ αὐγὴ
γιὰ μᾶς βγήκαν καὶ τὰ τραγούδια
γιὰ χάρη μας κυλάει ἡ ζωή.

5 *Η γῆ, ὁ ἥλιος καὶ τ' ἀστέρια
ποῦ λάμπουν, ὅλα εἶναι γιὰ μᾶς
λίγο ν' ἀπλώσουμε τὰ χέρια
θὰ τ' ἀγκαλιάσουμε μὲ μιᾶς.

6 Κι' ἂν θέμε τὴ ζωὴ νὰ δοῦμε
νὰ μᾶς κυτᾶζει γελαστὴ
φτάνει βροντόφωνα νὰ ποῦμε:
εἴμαστε μεις, οἱ δυνατοί!

Κ. Διαβάτης

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ...

Στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς σὰν ἀρχινᾶ
νὰ σιάζῃ, ἀργά, πνιχτὰ, ἡ βροχοῦλα κάτω,
τραγούδια ἀκούω νὰ φτάνουν μακρυνά...
—Τραγούδια τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου...

Καὶ κάποιο ὄρχαϊο σκοπὸ μοῦ λὲν ξανά
ποῦ κάποτε τὸν ἀκουσα... Δροσάτου
καιροῦ ἀπομεινάρι, ποῦ περνᾶ
κι' ἀφίνει μιὰ εὐωδιά στὸ πέρασμά του...

Κι' ἀκούω, ἀκούω τοὺς ἦχους τῆς ζωῆς,
καὶ τοῦ θανάτου ἀκούω σκυφτὸς τὶς νότες.
—Ψάλμοι, κάποιας θεόσταλτης στιγμῆς
—Κλαυθμοί, ἀπὸ τὶς θλίψεις μας τὶς πρώτες...

Μαζὶ πλεγμένες ἔρχονται οἱ μεγάλες
στιγμὲς, σὰν πέφτουν τῆς βροχῆς οἱ στάλες!...

Γερασ. Μανουσέλης

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τ' ὄρχαϊο ξεδίψασμα προσμένουμ' ἀπὸ χρόνια
τρία φθινόπωρα περάσαν, κι' ἄλλα τόσα
ξαναγυρίσματα χελιδονιῶν κι' ἀκόμα
στεγνὴ ἔχομε τὴ γλώσσα.

Στὴν ἐρημὴ ἐρημο βαδίζομ' ἀπὸ χρόνια
τρία φθινόπωρα, μάταιες ἀναζητήσεις
μιᾶς φοινικιάς ποῦ θὰ μᾶς ξεκουράσει
τὶς κουρασμένες μας αἰσθήσεις.

Παράπλευρα στὴ δίψα μας θεαριεῖται,
κι' ἡ ἐλπίδα καμωμένη ἀπὸ μιὰ λέξη,
ἴσως νὰ φτάσουμε μιὰν *Όσσι σὲ δύο μέρες
«ἴσως» νὰ βρῆξῃ.

Δ. Παπαδίτσας

ΞΕΝΥΧΤΗΣΑ

Ξενύχτησα μονάχα μιὰ βραδυὰ
ἀκουμπισμένος στὸ φτωχὸ μου γραφειάκι
σκεπτόμενος τ' ἀμέτρητα φιλιὰ
ποῦ μοῦ δώσανε τσαχνίτικο γλυκὸ μικράκι

Εἶπα νὰ τὰ μετρήσω, τί κουτὸς!
μετριοῦνται τ' οὐρανοῦ τ' ἀπειρα ἀστέρια
—Μὰ τὸ Θεὸ τί πόθος φλογερὸς!—
σὰν μ' ἀγκαλιάζουν τὰ κατάλευκα σου χέρια!

*Εσκέφτηκα μονάχα μιὰ βραδυὰ
καθὼς σοῦ εἶπα μικρὸ λουλούδι τῆς ζωῆς μου
κι' αὐτὸ γιατί ἡ δικιά σου τσαχνιὰ
τὸν πόθο γέμισε τῆς ὑπαρξῆς μου.

Γιῶργος Ν. Καράλης

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ
ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΟΥ

Στὸν ξεχωριστὸ φίλο καὶ παλιὸ συμ-
μαθητὴ *Αντώνη Κυδωνιέα

*Ο ἀρχαῖος Θεὸς εἰμίκρανε τὸ βῆμα
καὶ σκεπτικὸς ἐστάθηκε κατόπι
Πάνω στὸ βουβὸ κι' ἀδέξιο μνήμα
πῶχουνε διαφτεῖ τόσοι ἀνθρώποι.

Καὶ στέκεται. Καὶ σκέφτεται, τὴ ματαιότη
ποῦ κρύβεται 'δῶ μέσα καὶ τὸ χρέμα.
Καὶ μόλις ἐνοιώσε νὰ χάνει τὴν λαμπρότη
ἔφυγε. Δὲν ξαναστάθηκε στὸ μνήμα.

Ε. Ἀσπιώτης

Ἑπρωτικὴ Ἱστορία σὲ συνέχεια
 ποὺ τὴν ἐνέπνευο ἢ ἀνέχεια.

ΑΠ' ΤΗ ΓΗ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΑΡΗ
 ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΦΛΕΡΤΑΡΕΙ.

Βον

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας
 τῶν ἀγνώστων καὶ γνωστῶν μας
 περίληψιν δημοσιεύομεν εὐρείαν,
 γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐν ἀνέσει
 τοῦ ΣΑΥΜΟΝ τὴν μορφαίναν
 ποὺ τοὺς στέλνομε πεσκέσι.
 Τὴν περίληψιν ποὺ λέτε
 φίλοι μου γιὰ νὰ μὴν κλαῖτε
 θεὸς νὰ βρῆτε... ἐν ἐκτάσει
 —εἰς τὸ προηγούμενόν μας φύλλον,—
 ἐν λεπτομερεῖᾳ πάσει.
 ποὺ δημοσιεύεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας
 αὐτοτελῆς καί... μετὰ συνεχείας.
 *Ω!... σπέρμα τῆς μορφαίναν.
 Τρεῖς μέρες στριφογύριζε στὰ σύννεφα ἐπάνω
 καὶ εἰς τοὺς δρόμους φώναζε... μονάχη τί νὰ
 κάνω,
 ὁπότε ξετριπᾶνε, διὰ παρηγορίαν τῆς
 ἢ πρὸς τριμέρου εἰς τὴν γῆν ἀρρωστη γιὰ τῆς,
 ποὺ πέθανε καὶ πήγαμε μαζί με ἕνα ἄγγελον
 τὸν ἄρχοντα Μιχάλη
 ἀπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς
 καὶ θεορᾶ τὸν παρεκάλε
 νὰ τὴν πάρουμε μαζί τους νὰ τὴν πᾶνε εἰς τὸν
 Ἄρη.
 *Ὅταν ὅλη μου τὴν ἱστορία γράψω
 τὴν συνέχεια ἀπὸ φύλλον εἰς φύλλον θεὸς νὰ πάψω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΟΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ
 ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΗ, ΚΑΙ Η ΓΗ
 ΤΡΙΖΕΙ

Μετὰ τὰς ἐτοιμασίας ὡς εἰκόσ
 μιά κι' εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασιν
 ὡς σ' ἔλους εἶνε φυσικὸ
 ..πήδησε ἡ γυναίκα... ἀπάνω εἰς τὸν φίλον
 τὸν πλέον ἐμπειστον κι' εἰλικρινῆ τῆς φίλον
 ποὺ καὶ τὸ τραγοῦδι λέει
 —ποὺ ὁ διάβολος νὰ πάρη—
 ἀπ' ὅλα τὰ πετούμενα ὁ φίλος ἔχει χάρη
 καὶ χτύπησε τὰ πόδια του ὁ φίλος εἰς τὴ γῆ
 κι' ἀμέσως ἐξεκίνησαν νὰ πᾶνε εἰς τὸν Ἄρη,
 πλὴν ὁμως φεῦ ἀλοῖμονο. ἀλοῖ καὶ τρεῖς ἀλοῖ
 τῆς,
 ὁ φίλος παρησιόνησε, ὡς ἦτο μαθημένος,
 εἰς τῆς γυναίκας τοὺς μαστοὺς πάει καὶ σου-
 λατάρει
 καὶ τὴν ἀφίνει .. μόνη τῆς στὰ σύννεφα... νὰ
 κτυπᾶ τὴν κεφαλῆ τῆς

Ραῦμὸν Σαῦμὸν

ΡΕΚΟΡ

Ρεκόρ τοῦ κόσμου,
 μιὰ γλάστρα δίοσμου.
 Μιὰ πορφύρα κι' ἕνα φύκι,
 ἐκτελοῦν ἄλλα τριπλοῦν τρία μήκη.
 Κροκόδειλος γενιὰ τριῖδημα
 κι' ἕνας κοριός 8 μέτρα πῆδημα.
 *Ὅπου ἡ Ἀφρικὴ δονεῖται
 καὶ ἐμφαίνονται νέοι κομῆται.
 Γίνεται ἐκλήψις σελήνης
 καὶ νέον ρεκόρ ἀπεργίας πείνης.
 Στὴν Ταγκανίκα τῆς Ἀφρικῆς
 ἕνας Χιμπατζῆς γίνεται δεσποινίς.
 Νέον ῥεκόρ βλακειᾶς—τὴ χαράμου—
 καταρίπτω μετ' ἀνογνωσμά μου.
 Γι' αὐτὸ δὰ τῶχα κρυφὸ καῦμὸν
 γράφω τὸνομά μου.

Ραῦμὸν Σαῦμὸν

ΤΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΜΟΥ

Σὰν θὰ πεθᾶνω κάποτε
 ὡς εἶναι φυσικὸ,
 θὰ γράψουν εἰς τὸν τάφο μου
 *Ἐκεῖ πῶς κατοικῶ.
 Καὶ δέχομαι συνέντευξιν
 με ὅποιονε γουστᾶρει,
 νὰ ἐρθῆ κάτω νὰ με βρῆ
 καὶ ὕλη γιὰ νὰ πάρει.
 Φέροντας ὡς ἀντάλλαγμα
 ἕνα κατοσταράκι,
 γιὰ νὰ τὸ πίνω μόνος μου
 νὰ σβῆνει τὸ μεράκι.

Ραῦμὸν Σαῦμὸν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

- Δημ. Γουλιανδρῆς.** Τὸ «Λαχάρα στὸν Πόνον»
 καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Ὁ ποιητικὸς τί-
 τλος τῆς «Ἀνοξίης» θὰ ἦθελε περισσότε-
 ρες εἰκόνες γιὰ νὰ παρουσιάσεις ἕνα κομ-
 μάτι τῆς.
- Α.** *Ἀρσουλίου.* Πρὸς Θεοῦ κατήγγισες τοὺς
 τόνους ἀλλὰ ἡ ὀρθογραφία τί σοῦ φτεξε Ἄν
 τὴν καταργεῖς κι' αὐτὴ κατάργησέ τὴν ἀπ'
 ὅλες τὶς λέξεις ἢ ἀστὴν σ' ἄλλες. Ἡ «Μπου-
 νάτσα» καὶ ἡ «Ὁρα χωρισμοῦ» καλὰ καὶ
 θὰ δημοσιευθοῦν με τὴν σειρά τους. Ἡ
 πρόξα σου ὄχι καὶ τόσο καλὴ καὶ θεὸς νὰ
 πεῖς ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνεις.
- Κ. Βάθης.** Τὸ «Ἐτοῖς μιλοῦσε ἕνας πεθαμένος»
 θὰ δημοσιευθῆ.
- Σ. Κανακάκης.** Ἡ «Φιλαργυρία» καλὸ ἀλλὰ
 δὲν κάνει γιὰ τὸ Περιοδικὸ μας.
- Σ. Τοξότης.** Τὸ «μοιραῖο ραντεβού» σου ὄχι
 καλὸ. Μὰ τί φταίσαμε μεῖς με τὴν μυστή-
 ρια γιὰ νὰ μᾶς βασανίσει ποὺ δὲν ἦρθε στὸ
 ραντεβού σας. Τὸ «ἄς ποῦμε» ἄς ποῦμε πῶς
 εἶνε... καλὸ.
- Π. Ν. ΣΜΕΝΟΣ** καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.
 Δὲν εὑρισκες κανένα ἄλλο ψευδώνυμο Ὅ-
 λοι σήμερα πάσχουμε ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώ-
 στεια.